Samenkörner (Neue Folge 27) 1933

Cum a ascultat Dumnezeu rugăciunea bătrânului inspector al magaziei de arme

După nefericita pace de la Tilsit, din iulie, 1807, pretutindeni în regiunile prusace s-a întins aproape insuportabilă tirania franceză. Bieții locuitori erau aproape copleșiți de condițiile dure ale nemilosului învingător imperial. Dar tocmai în această perioadă de cea mai rușinoasă umilire au ieșit la iveală minunate trăsături de curaj bărbătesc și loialitate față de împărat și chiar de veritabilă încredere în Dumnezeu.

Dintre cei cărora nevoia țării nu le dădea pace făcea parte și bătrânul inspector al magaziei de arme, B., un bărbat evlavios și onorabil. În orice mod, prin rugăciune și muncă, el lucra pentru iubitul său împărat și mai degrabă s-ar fi lăsat tăiat în bucăți, decât să fi executat un ordin dușmănos, care ar fi fost dăunător cauzei poporului său. Prin urmare, comandantul francez de atunci nu avea o părere bună despre el și când chiar a mers vorba că el adună și ascunde arme și muniții pentru împăratul prusac, era de două ori mai strict supravegheat. Dar B. se lăsa prea puțin deranjat de aceasta, își vedea liniștit de drum și făcea ce considera drept. El, care îi slujise deja loial marelui Frederic, nu cunoștea teama de oameni și nu se lăsa influențat nici de amenințări, nici de pedepse pentru ceea ce considera el datoria sa. În ciuda celei mai grijulii supravegheri ale trupelor de ocupație vrăjmașe, el a reușit să adune o mulțime de arme, pe lângă multă muniție și să le ascundă în magazia de arme, subordonată lui, în spatele unor baloturi de tutun.

A fost o întâmplare sau aflaseră francezii despre cele petrecute? Destul că B. abia își ascunsese comorile, când a ieșit ordinul, sub pedeapsa imediată cu moartea, că oricine trebuie să predea toate armele pe care le deține. Mulți au îndeplinit imediat această solicitare. Dar bătrânul nostru inspector nici nu s-a gândit să dea în mâini inamice giuvaierele sale, adunate cu trudă.

„Acestea aparțin împăratului meu", și-a zis el, „și dacă Dumnezeu vrea, francezii nu vor vedea nicio bucată din ele."

El se făcea că ordinul sever nu-l privea. Totuși, așa de ieftin nu avea să scape omul curajos. Într-o dimineață a apărut în casa lui o grupă de soldați francezi și a ocupat orice ieșire cu baioneta la armă. Dar ofițerul conducător l-a supus unui interogatoriu pe bătrânul inspector și l-a luat din scurt, să predea puștile.

„Am un raport foarte exact, că în casa dumneavoastră sunt ascunse douăzeci de lăzi mari cu arme. Spuneți adevărul sau pun să vă împuște imediat", a amenințat el.

Bătrânul domn a rămas absolut indiferent.

„Viața mea stă în mâna lui Dumnezeu", și-a zis el. „dacă trebuie să mor acum, să mor; numai să nu găsească inamicul puștile!"

Dar pentru că nu voia să mintă, a spus tare:

„Cu amenințările dumneavoastră, domnule, eu fac așa." El a dat un bobârnac cu degetul. „Eu sunt pregătit în orice clipă ca să mor. În plus, îmi las casa la dispoziția dumneavoastră pentru percheziție."

„Astfel vă puteți imputa singur consecințele refuzului dumneavoastră, încăpățânat bătrân", a strigat ofițerul mânios și i-a însărcinat pe soldații săi să scotocească de sus până jos casa. El i-a cerut bătrânului să-l urmeze și s-a dus cu el și cu doi oameni de-ai săi exact în încăperea în care

Samenkörner (Neue Folge 27) 1933

erau lăzile. Evident că trebuia să fi primit o înștiințare foarte exactă. Acum, inspectorul totuși se simțea puțin temător. Dacă Dumnezeu nu făcea o minune și nu ținea închiși ochii inamicilor, armele împăratului erau pierdute și viața lui era pierdută din vină proprie.

„Doamne, ajută!", se ruga el încet, „salvează proprietatea împăratului meu!"

Dar în exterior își păstra totuși sângele rece și privea liniștit cum francezii dădeau la o parte un balot de tutun după altul. Din fericire, încăperea era așa de îngustă, încât putea să muncească numai un om. Ofițerul stătea acolo într-o încordare de înțeles și-i îndemna să se grăbească. B. abia dacă mai putea acum să-și ascundă teama. Tot mai puține deveneau baloturile de tutun care acopereau lăzile. Acum! - Acum! - trebuia să vină clipa, după socoteala sa, care îl va trăda și-l va face de rușine.

O teamă de nedescris a venit peste omul bătrân. Pentru o clipă s-a întors spre perete, a împreunat mâinile și s-a rugat fierbinte:

„Ajută-mă, Domnul și Dumnezeul meu! Ajută-mă, Tu, Mântuitor credincios! Salvează-mă, nu mă lăsa să ajung de rușine și să cad în mâinile dușmanilor! Doamne, Tu poți să ajuți. Ajută! Ajută!" - - -

Abia rostise „aminul" și se întorsese din nou, când soldatul i-a strigat ofițerului în franceză:

„Aici într-adevăr nu este nimic altceva decât tutun."

„Atunci lasă căutarea zadarnică și vino", a strigat supărat conducătorul și a părăsit magazia fără să-l mai incomodeze pe gospodar.

Abia plecaseră, că B. a căzut în genunchi lângă baloturile de tutun, plin de recunoștință, și L-a lăudat și L-a slăvit din adâncul inimii pe Dumnezeul îndurător, pentru această minunată ascultare a rugăciunii sale.

Apoi s-a apropiat de lăzile fatale, ca să vadă câte baloturi mai acoperă comoara. Dar cine poate să descrie uimirea sa fără margini când a observat că numai un singur balot era pe lăzi! Numai o dată mai era nevoie să întindă francezul mâna și totul era pierdut.

„Într-adevăr, avem un Dumnezeu care mai face și astăzi minuni și salvează de la moarte", a strigat inspectorul plin de recunoștință și a mai împreunat o dată mâinile, adorând.

Titlul original: „Wie Gott das Gebet des alten Magazin-Inspektors erhörte"
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933,* pag. 232-237.